

[Ninn-Hansen]

på et så tidligt tidspunkt, at undervisningsministeren får lejlighed til at komme til stede, når ministeren skal svare. Jeg anmoder om det af to grunde: for nylig har udenrigsministeren givet en undskyldning i anledning af en udsendelse, der var i Danmarks Radio, en udsendelse, som undervisningsministeren har det fulde ansvar for. Jeg bryder mig ikke om, at vi skal have en dansk udenrigsminister, der skal gå rundt og give undskyldninger, hvis det kunne have været undgået, og derfor ønsker jeg undervisningsministerens oplysninger om, hvad denne sag drejer sig om, og hvordan det er gået til.

Der har også været nogle møder på et andet område, hvor undervisningsministeren har ansvaret, nemlig i UNESCO. Der er dér vedtaget nogle resolutioner, som jeg ikke forstår så forfærdelig meget af, og som, så vidt jeg kan se, er i modstrid med væsentlige dele af dansk udenrigspolitik. Jeg vil også gerne høre, hvad undervisningsministeren vil sige i den anledning.

Men tilbage til udenrigsministeren – og det er jo det væsentlige. Udenrigsministerens tale kan karakteriseres som forsigtig. Der var ingen reminiscenser af de lidt hede debatter, der har været her og i pressen om Sydafrika, hvor lederen af regeringens første og fornemste støtteparti, centrum-demokraterne, fremkom med udtalelser, der foranledigede det ekstraordinære, at udenrigsministeren straks indkaldte til et pressemøde. Der har heller ikke været reminiscenser af den særlige form for u-landsdebat, som hr. Glistrup har foranlediget ved udtalelser, der er helt i modstrid med den humane tankegang, der præger dansk politik over for verdens fattige. Jeg skal bestemt ikke bebrejde udenrigsministeren, at han sagligt redegør for det, der samler os, og jeg kan med det samme sige, at jeg kan give tilslutning på det konservative folkepartis vegne til hovedlinjerne. Jeg er enig med ham i langt det meste af det, han har sagt, og det gælder også, hvad hr. Lasse Budtz og hr. Christophersen har sagt umiddelbart før mig fra denne talerstol.

Jeg vil gerne specielt fremhæve ét afsnit af udenrigsministerens tale. Det er det afsnit, hvor han siger: »Behovet for et nært vestligt samarbejde er derfor større end nogen sinde. Som det vil være fremgået, gælder det sikkerhedspolitisk, men også økonomisk set. Behovet for et nært samarbejde med USA er ikke

mindre i dag end tidligere. Det gælder såvel inden for Nato som inden for OECD, GATT med videre.«

Jeg er helt klar over, at da udenrigsministeren forelagde den tale, hvad han formentlig har gjort, i den socialdemokratiske gruppe, har fru Jytte Hilden næppe kunnet blive siddende af lutter begejstring. Jeg er også overbevist om, at den tillidserklæring, som jo ligger i denne udtalelse og i andres udtalelser til USAs kommende præsident, næsten må have medført, at arbejdsministeren har rejst sig i sin fulde højde – og det siger jo ikke så lidt.

Det er da glædeligt, at socialdemokratiet – sådan må jeg forstå det – nu er samlet om denne klare, afgørende sætning. Derfor ved vi, at hvis der fremkommer ytringer af den art, nogle kan huske, skal vi altså ikke tage det så højtideligt. Jeg synes, at det er en virkelig god og klar sætning, udenrigsministeren her er fremkommet med.

Hvad er det så, vi skal samles om i den vestlige verden? Ja, det er vel først og fremmest at bevare en kultur, der har dirigeret verden igennem århundreder og har bevirket, at det, vi står med i 1980, har sit grundlag i dette, og har bevirket, at der er meget, vi har ansvaret for og kan tage æren for. Det er en kultur, det er værd at bevare for menneskeheden.

Det er også et spørgsmål om friheden. Det, man i kommunistiske lande og andre diktaturstater betragter som store landvindinger, f. eks. retten til at strejke, eller hvad vi ellers kan nævne, er en frihed, som vi har haft altid og vil bevare. Vi behøver sandelig ikke at skamme os i forhold til nogen andre lande, når det drejer sig om dette.

Det er også nogle principper. Det er principperne om at være tolerante indbyrdes og over for en omverden. Det er principper om at realisere det, der har baggrund i en human tankegang. Men sidst og ikke mindst er det et samarbejde, hvor det drejer sig om at bevare den vestlige verden med alt, hvad den indeholder af det, jeg her har nævnt, sikker igennem en sikkerhedspolitik.

Dette er for nylig beskrevet på en, synes jeg, udmærket måde i en bog, der er udkommet, som hedder »Puslinge-landet vågnede«. Jeg vil gerne citere et enkelt afsnit fra denne bog. Det omtaler et møde, der fandt sted i